

Endavant

Entrevista: *Narcís Serra, primer secretari del PSC*

“El nostre objectiu és construir una alternativa de progrés per a Catalunya”

Primer año de gobierno del PP: del dicho al hecho ...

Josep Borrell pàg 3

CiU encara no s'ha trencat però ja té data de caducitat

pàg 10 / 11

SUMARI

ACTUALITAT	3	Primer gobierno del PP Del Dicho al Hecho... Josep Borrell
ENTREVISTA	4-5	Narcís Serra: "El PSC es troba en una situació immillorable per liderar una alternativa de progrés a Catalunya"
CONGRÉS I SENAT	6	Aznar i el debat de les autonomies al Senat Lluís Armet
DOCUMENTS	7	Una majoria de progrés per a Catalunya
OPINIÓ	8-9	Les esquerres: més enllà de Pujol J. LL. Carod Rovira L'alternativa ha de ser social i política Raïael Ribó
PARLAMENT	10-11	L'esgotament de Pujol posa en crisi la coalició F. Romero Julià
INTERNACIONAL	12	El nou inici de la Internacional Socialista Raimon Obiols
PSC-ACTUALITAT	13	
ENSENYAMENT	14-15	Alerta a l'escola pública! Berta Llorca
MÓN LOCAL	16-17	
COMUNICACIÓ	18	Una televisió domesticada
CULTURA I OCI	19	
ENTREVISTA	20	Mayte Martín: "Me siento libre como artista" Montse López

ABRIL 1997
NÚMERO 36

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Producció: Jordi Serra

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: B//1997

PRESENTACIÓ

Feia ja massa temps que els i les militants del PSC no rebien un instrument de comunicació periòdic del partit. És per això que la Comissió Executiva del partit va decidir impulsar una nova etapa de l'Endavant, portaveu dels Socialistes de Catalunya.

Aquesta nova etapa de l'Endavant vol afrontar dos reptes fonamentals: la utilitat i l'interès dels seus continguts, i la consolidació a llarg temps d'aquest mitjà de comunicació adreçat als i a les militants del partit i també als i a les nostres simpatitzants.

L'Endavant comptarà amb les seccions fixes que podeu trobar ja en aquest exemplar, en les que intentarem mantenir un equilibri adequat entre els temes d'actualitat i altres temes polítics i culturals més intemporals, ja que no volem que la periodicitat mensual de l'Endavant pugui restar-li interès.

L'Endavant pretén també ser un instrument útil per a les tasques generals del partit i per això en ell hi tindran cabuda informacions sobre les activitats del partit i materials adients per a les campanyes informatives i d'acció política impulsades per la Comissió Executiva.

Els articles d'opinió que es publiquin a l'Endavant sols són responsabilitat dels seus signants i, com en aquesta ocasió, estan oberts també a persones no afiliades del partit en funció del seu interès.

Emprenem amb il·lusió, doncs, aquesta nova etapa de l'Endavant i esperem comptar amb el suport, l'encoratjament i també la crítica dels seus lectors i de les seves lectores que són, en definitiva, la seva raó d'existir.

EL PSC, CONTRA EL RACISME

Conscient del risc de fractura social que el racisme i la xenofòbia comporten, la Unió Europea ha declarat l'any 1997 "Any europeu contra el racisme, la xenofòbia i l'antisemitisme".

Tot sumant-se als objectius de l'Any europeu, el Partit dels Socialistes de Catalunya expressa la seva convicció que els fonaments del racisme i la xenofòbia són del tot incompatibles amb els principis democràtics i de justícia i igualtat sobre els que fonamentem la nostra convivència col·lectiva.

El PSC és un partit polític amb voluntat de vertebrar la societat catalana, el que millor acull i representa la diversitat i el gresol del nostre poble. Per això mateix, no podem defugir la tasca d'assumir sense vacil·lacions i de forma inequívoca la defensa de la igualtat de tots els éssers humans, la lluita contra

qualsevol discriminació o exclusió, sabent que, tant o més que en el terreny econòmic, és també en aquest camp que es lliura la pugna que enfronta la concepció d'un model de societat entre la dreta i l'esquerra.

Per tant, fidels als nostres valors, al sentit positiu del socialisme i a la realitat del nostre país, volem proclamar el nostre compromís polític i social per aconseguir una societat cohesionada en la seva diversitat, solidària, oberta i plural, en la que tothom tingui cabuda; on el respecte per la diferència, la justícia i la igualtat siguin la base del seu progrés i patrimoni de totes les persones. Els socialistes vetllarem, doncs, perquè aquests valors impregnin sempre la nostra acció política i informin tots els instruments d'ordenació social, jurídica i política.

Secretaria de Cooperació i Solidaritat

PRIMER AÑO DEL GOBIERNO DEL PP
DEL DICHO AL HECHO...

JOSEP BORRELL

Hace ya un año se celebraron las elecciones generales y hemos pedido un balance sobre la actuación del gobierno del PP al diputado socialista Josep Borrell. La verdad es que el balance no puede ser más pobre.

Pocas veces un Gobierno habrá recorrido tan rápidamente un trecho tan largo entre sus dichos y sus hechos. Desde la fábula de los 5.000 altos cargos a las prometidas rebajas en las cotizaciones sociales, la realidad ha desmentido toda su demagogia electoral.

En el Presupuesto del 97 han tenido que pagar los apoyos del mundo empresarial y financiero con generosas rebajas fiscales inasumibles para la Hacienda Pública, y de los grupos nacionalistas con un nuevo sistema de financiación, confuso y sin consenso.

No deben sorprendernos que apliquen políticas fiscales y salariales regresivas porque así defienden los intereses de los grupos y clases sociales a los que el PP representa. Han sido coherentes consigo mismos diciéndoles a 2 millones de trabajadores que ganan menos de 130.000 ptas. al mes que no se pueden actualizar los sueldos y, al mismo tiempo, dividir por cuatro los impuestos que ganan los inversores en bolsa.

Pero ha sido sorprendente su extrema capacidad para hacer de la necesidad virtud en materia de financiación autonómica, aunque

muchos de los charcos en los que se han metido para conseguir los votos de sus socios nacionalistas, se los podían haber ahorrado porque ni siquiera se los habían pedido. El resultado es que han agravado el desequilibrio presupuestario sin equilibrar el sistema de financiación autonómica, han provocado una escalada sin fin de reivindicaciones y han demostrado que el Sr. Aznar era bien capaz de olvidar sus terribles críticas contra la cesión del 15%. Pero no nos engañemos, si el PP con-

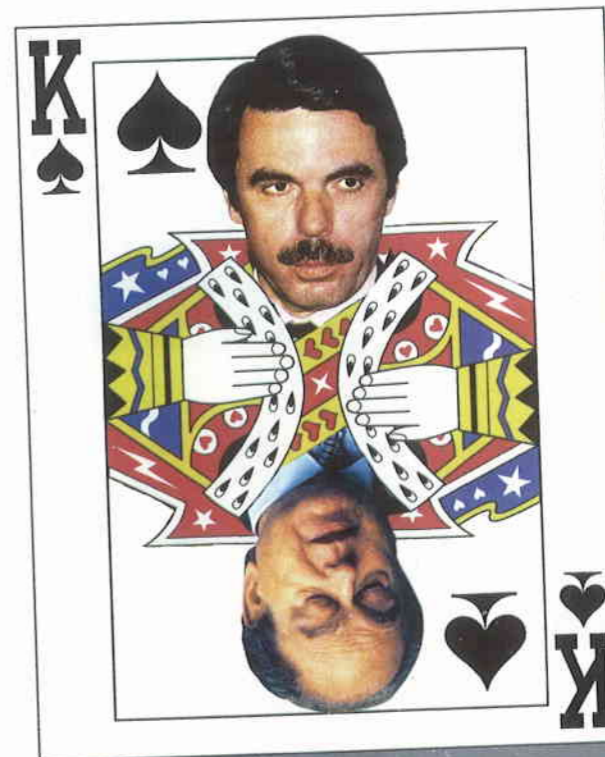
gela los sueldos de los trabajadores públicos, cercena de raíz el funcionamiento de los servicios públicos, privatiza a go-go, sueña con presas de peaje, suspende la aplicación de la LOGSE y aumenta las subvenciones de los centros privados es porque desprecia lo público.

El PP cree que el crecimiento económico está limitado por unos sistemas de protección social demasiado solidarios y por unas pretensiones igualitarias que no son posibles en el mundo de hoy.

Cree que los impuestos, cualquier impuesto, desaniman a las iniciativas individuales y que las prestaciones sociales fomentan el paro. Es decir, cree que la protección social y la intervención pública son intrínsecamente perversas.

Y han actuado en consecuencia, reduciendo las políticas de igualdad, debilitando los servicios públicos, aceptando que las desigualdades aumenten, como algo inevitable, para poder continuar creciendo.

Y a eso debemos oponernos los socialistas porque el gasto público es el reflejo de un contrato social de largo plazo, y el Presupuesto debe seguir siendo el último refugio de los instrumentos de la igualdad: la educación, la salud, la lucha contra la pobreza, la investigación, la movilidad, la vivienda,... todo lo que hace a una sociedad solidaria.

Narcís Serra, primer secretari del PSC

“ El PSC es troba en una situació immillorable per liderar una alternativa de progrés a Catalunya ”

Narcís Serra ◀

Endavant.

Conseller de la Generalitat amb Tarradellas, alcalde de Barcelona, iniciador del projecte olímpic, ministre de Defensa i vicepresident del Govern, són les fites d'un currículum notable. Però mai no havies dedicat massa temps al partit i ara n'ets el primer secretari...

Narcís Serra.

És cert que la meua dedicació política fonamental des de 1977 ha estat molt "institucional". Però cal que trenquem esquemes de compartiments estancs. Els partits són instruments de transformació social i la seva tasca s'ha de produir des de les institucions i des de la pròpia societat. Crec que puc aportar una visió molt lligada als problemes reals dels ciutadans, una preocupació per conèixer a fons la realitat sobre la qual treballem, un esperit de treball en equip, i la voluntat de portar el PSC tan lluny com sigui possible en l'assoliment dels seus objectius.

Un dels objectius és la Presidència de la Generalitat?

I tant! El PSC té com a gran objectiu la construcció d'una societat més pròspera, més justa i més solidària. I això vol dir una tasca de conscienciació social, d'activisme cívic, i d'acció de govern a nivell local, nacional, espanyol i europeu. I si hagués d'assenyalar la gran ambició política del PSC és obvi que refermaria el nostre desig de governar el nostre país, de governar Catalunya.

És cert que governar Catalunya és el nostre gran objectiu fundacional, però portem des de 1980 perseguint aquest objectiu i parlant d'un desgast del pujolisme que molta gent no veu per enlloc...

Estem en condicions immillorables per

liderar una alternativa de progrés a Catalunya. Les resolucions del Congrés de L'Hospitalet giraven entorn d'aquest objectiu. I les coses han anat en la direcció que prevèiem. El decantament conservador de CiU, que està cada dia més lligada pel seu pacte amb la dreta espanyola del PP, les seves divisions internes, l'esgotament del seu projecte, el desgast del seu impuls de govern...

Però la figura de Jordi Pujol segueix definint les regles de joc a Catalunya...

Precisament

aquest excés de personalisme, el que jo he anomenat la "temptació monàrquica" de Jordi Pujol, és el que està produint més fatiga en els ciutadans. Els catalans i les catalanes no volen ja una sola veu, un sol discurs, un monòleg monòton sobre el país; volen un nou impuls, noves idees, una nova forma de governar, nous horitzons de progrés social, i aquest és el missatge, el contingut del projecte alternatiu de progrés que pretenem encapçalar.

Però Jordi Pujol segueix treient-se de la màniga conceptes com "pacte fiscal" o

"sobirania compartida"; no sembla que s'hagi quedat curt d'idees...

Precisament jo crec que aquestes fugides endavant són símptomes de la malaltia de fons que ja fa temps que estem diagnosticant: el projecte pujolista perd alè, perd pistonada. Quan s'està governant des de fa 16 anys i es necessita seguir buscant pretextos externs per afermar la pròpia acció de govern és que quelcom no funciona. Als catalans i a les catalanes ens enorgulleix que el president de la Generalitat s'entrevisti amb el president de la República francesa o amb el cance-

ller alemany, però voldríem saber quan s'acabarà amb les escoles instal·lades en barracots, o quan les escoles tindran ordinadors i estaran connectades a Internet. Quan en comptes d'impulsar l'ús del català a partir d'una eficaç tasca de govern es prefereix la fugida endavant de fer una nova llei que els ciutadans no perceben com a necessària, s'està donant una nova mostra de pèrdua de rumb. Quan es nega a la ciutat de Barcelona la seva carta d'autonomia, es demostra inseguretats, enveja o sectarisme, i no sé què és el pitjor. Quan un s'entesta a no veure que els consells comarcals no funcionen prou bé, que no responen a les expectatives creades, i que, per tant, cal cercar un acord amb el PSC per arreglar-ho, és que ja no s'està a l'alçada de les circumstàncies, és que ja no s'està en disposició de

“ Per posar sols un exemple: en els pressupostos de 1997 hi ha la davallada més gran de la inversió pública a Catalunya des de 1983 ”

servir els interessos nacionals de Catalunya.

Però el desgast de CiU també ve donat pel seu pacte amb el PP...

Doncs, sí. CiU va fer una campanya dient "no claudicarem", dient que cada any obtindrien 250.000 milions de pessetes més per a Catalunya, etc. etc. I no ha estat així. Per posar sols un exemple: en els pressupostos de 1997 hi ha la davallada més gran de la inversió pública a Catalunya des de 1983. I, per empitjorar encara més les coses, la forma que té CiU de relacionar-se amb el Govern de l'Estat genera recels i desconfiança a d'altres comunitats autònomes. El País Basc o Canàries treuen més profit dels acords polítics entre Coalició Canària i PP, i PNB i PP, mentre Catalunya es converteix en l'ase de tots els cops.

I quin balanç fas del govern del PP?

Un balanç molt negatiu. Per desgràcia està passant el que varem anunciar a la campanya electoral. Tenim un govern de dretes: fort amb els febles i feble amb els forts, un govern que abaixa els impostos a les rendes més altes i per compensar-ho

congela els sous als funcionaris, rebaixa les dotacions per a les beques i retalla les inversions públiques. Tenim un govern incompetent, que quan anuncia que comprarà empreses puja el preu i quan anuncia que les vendrà baixa el preu, o que comet errors d'aprenent en les relacions internacionals com en el cas de Cuba i amb la revelació de converses privades amb Romano Prodi. Tenim un govern que dient-se liberal practica un descarat intervencionisme en el sector audiovisual per retornar favors als seus amics i per perjudicar els empresaris que no segueixen les seves consignes. I tenim un govern que es despreocupa dels serveis públics i erosiona l'estat del benestar.

Però l'economia va bé...

Van bé les línies d'actuació dissenyades i desenvolupades ja pel govern socialista, quan són capaços de mantenir-les, i van malament les iniciatives que ells prenen. Per exemple, els regals fiscals que han fet han estat compensats sols en part per una política antisocial, i tindran un cost afegit per la davallada dels ingressos públics i la disparada del dèficit. Afortunadament el diàleg social, que no depèn del govern, pot contribuir a crear ocupació. Però les polítiques que depenen directament del govern, quan trenquen amb la línia que nosaltres havíem emprès, acabaran perjudicant la salut de l'economia espanyola o la cohesió social, o ambdues coses.

Però Pujol diu que Catalunya en sortirà beneficiada...

Jordi Pujol, per compensar els efectes negatius de la mala gestió econòmica del Govern de la Generalitat, va intentar compensar el seu dèficit aconseguint més diners del Govern de l'Estat a canvi del seu recolzament polític. Ara no se'n pot desdir! No reconixerà els seus errors! No ho ha fet mai! Però ara es troba que el control pressupostari fa difícil que es compleixin determinats pactes secrets. Les negociacions bilaterals opaques no han donat mai bons resultats. Entre d'altres coses, perquè impedeixen el consens i provoquen susceptibilitats i greuges comparatius. Del nou sistema de finançament autonòmic encara no

se'n coneixen les xifres! Així no anem enlloc. El propi conseller Trias reconeix que es rebran menys diners dels previstos en concepte de cessió de l'IRPF. Ja els havíem advertit! Però no ens van voler fer cas.

Se't veu optimista...

La gent d'esquerra ho som. És la nostra forma de ser.

E

Aznar i el debat de les autonomies al Senat

El debat de les autonomies al Senat ha de tenir lloc un cop l'any. És l'única oportunitat de trobada i debat del president del Govern amb els presidents de les comunitats autònomes i amb els senadors.

El darrer debat es produí l'any 1994, i significà un relançament de la política autonòmica i la creació d'uns àmbits de treball molt importants per a les autonomies i els municipis. Felipe González es comprometé a desenvolupar una política autonòmica vigorosa, respectuosa amb els fets diferencials i potenciadora de solidaritats en base a la reducció de les desigualtats socials i territorials.

Ara Aznar no ha definit un futur, ni s'ha volgut comprometre amb el present. Fins i tot es van donar ordres explícites als presidents de les comunitats governades pel Partit Popular per tal que fessin un "debat pla", sense cap aresta ni incorporació de les mínimes reflexions crítiques o propostes de futur, que són obligades per a un president que vulgui expressar el sentiment d'un territori.

Felipe González estava present. No podia intervenir-hi, però la presència física del cap de l'oposició posava en evidència dues coses: el record que Aznar no hi va

anar quan estava a l'oposició i amplificava la migradesa de la pobre intervenció de l'actual pre-sident del Govern.

Aznar no va fer cap proposta ni orientació de política autonòmica i es negà a acceptar les ofertes de pacte fetes pels socialistes.

És fàcil guanyar en prestigi personal i polític un debat on el centre de gravetat és el mateix president de Govern i una majoria de presidents autonòmics del seu partit. Però Aznar va situar el debat en el terreny de l'immobilisme, la vulgaritat i l'avorriment. Això és habitual en tota la seva actuació política, però en aquest cas ha contribuït al foment de la desorientació generalitzada de l'evolució autonòmica. Mai com ara les perspectives autonòmiques han estat presidides per la manca de consens en els temes bàsics i per actuacions dirigides a fomentar els "greuges comparatius" entre tots els territoris.

► Lluís Armet, senador

Mario Conde condemnat

Al final, la justícia posa les coses al seu lloc. Conde ha estat condemnat a 6 anys de presó pel cas Argèntia Trust. Mercedes Aroz, que va tenir una actuació de primera línia a la comissió parlamentària que va investigar el cas Banesto, va expressar la seva satisfacció per la sentència: "Les insinuacions de Mario Conde contra els socialistes eren falses i el judici així ho ha confirmat." El resultat d'aquest judici -el primer d'una sèrie de casos pendents que faran seure Conde a la banqueta dels acusats- és

molt rellevant pels intents d'embrutar el PSOE protagonitzats per Conde i el diari El Mundo. Recordem que aquest diari havia publicat la notícia que els 600 milions de ptes. "desapareguts" de Banesto havien anat a parar al Partit per pagar suposats suborns. Ara queda demostrada la falsedat d'aquelles acusacions que tan mal ens han fet.

► Mercedes Aroz

Breus

✓ Mercedes Aroz, a la Comissió Parlamentària que s'ocuparà de l'EURO

Mercedes Aroz i Pedro Solbes participaran, en representació del Grup Socialista, a la subcomissió creada al Congrés per fer el seguiment del procés d'integració d'Espanya a la Unió Econòmica i Monetària. Per mitjà d'aquest òrgan s'analitzaran també, juntament amb el Govern, les implicacions que la substitució de la pesseta per l'euro tindrà per als diversos sectors econòmics i per al conjunt de la societat. Amb aquesta iniciativa, el Congrés contribuirà a que els ciutadans tinguin un major coneixement de la significació econòmica que té per a Espanya la integració a l'euro.

✓ Jordi Pedret defensa el reconeixement de les parelles de fet

El Diputat del PSC ha defensat al Congrés dels Diputats la iniciativa socialista per regular els efectes legals de les parelles de fet. La proposició estableix que la convivència estable de dues persones -amb independència de la seva orientació sexual- genera drets en relació al Codi Civil (successions, per exemple), a l'Estatut dels Treballadors o a la Seguretat Social. El debat parlamentari ha posat de manifest la diferent sensibilitat davant d'aquesta qüestió: la majoria PP-CiU-CC ha bloquejat la tramitació de la iniciativa en una ajustada votació: 163 vots contra els 161 dels diputats socialistes, d'IU-IC, del PNB i del Grup Mixt.

✓ El Govern del PP vol privatitzar les Mines de Sùria

Isabel López ha alertat sobre els propòsits del PP de privatitzar les mines de potasses de Sùria. La diputada per Barcelona interpel·la el Govern sobre els motius que hi ha darrere la decisió de privatitzar unes empreses rendibles que proporcionen treball a un miler de treballadors de la comarca del Bages.

✓ La recuperació de les Casernes de Lepanto al Congrés dels Diputats

Les Casernes de Lepanto, al Municipi de l'Hospitalet, constitueixen una gran reserva de sòl urbà en una ciutat amb especials dificultats urbanístiques. L'Ajuntament havia iniciat les negociacions amb el Ministeri de Defensa del Govern Socialista un cop acordada la seva desafectació. El canvi de govern ha suposat, també en aquest cas, una reculada i tot indica que PP i CiU busquen un acord que margini els interessos de la ciutat. El diputat Jordi Marsal, ha presentat una pregunta al Congrés per tal d'aclarir quins són els propòsits del Govern en aquesta negociació.

Una majoria de progrés per a Catalunya

■ *Les resolucions del recent Congrés que el PSC va celebrar a l'Hospitalet van establir la línia de treball que la nova direcció ha de realitzar per una alternativa de progrés a l'actual majoria conservadora per governar Catalunya. Ciutadans, entitats,*

partits, sindicats i associacions estan convidats a participar-hi. La Comissió Executiva va encarregar a Isidre Molas, Lluís Armet, Jordi Solé Tura, Josep Me Carbonell i Carles Martí que elaboressin un document que servís com a base per articular una

majoria social que faci possible el canvi de govern a Catalunya. Aquest document ja ha estat aprovat per la direcció del partit i serà debatut al proper Consell Nacional. A continuació en recollim un extracte:

La majoria de progrés ha d'articular-se al voltant dels grans eixos d'un projecte de futur per a Catalunya: l'ocupació es convertirà en l'eix de les polítiques econòmiques i socials, en el marc d'un pacte social que faci compatibles creixement econòmic, cohesió social i competitivitat, amb un impuls decisiu de la recerca. El combat contra les desigualtats de classe, territorials i de gènere.

La inversió en capital humà amb una millora substancial del sistema educatiu en tots els seus nivells.

El respecte del medi ambient a través d'una gestió sostenible i responsable del territori.

La reforma de l'administració de la Generalitat en un sentit de major descentralització, eficàcia i austeritat. Aquesta reforma hauria d'anar aparellada a una reflexió sobre l'organització territorial de Catalunya.

Europa, el municipalisme i el federalisme com l'horitzó estratègic i prioritari.

Un procés per vertebrar la majoria social de progrés.

Per a fer possible aquest projecte cal endegar un ampli i extens procés de dinamització i de convocatòria de tots aquells ciutadans i ciutadanes que, ja sigui en el marc del PSC o d'altres forces polítiques de l'esquerra, o ja sigui a través d'entitats, fundacions, associacions, grups de tota mena, vulguin participar, configurar i protagonitzar una entesa social i política per a una majoria de progrés.

Aquest procés de dinamització suposarà alhora un doble camí: la mobilització del teixit social progressista i el diàleg entre les forces polítiques de l'esquerra.

La mobilització del teixit progressista és l'objectiu prioritari i condició bàsica per vertebrar una majoria de progrés. Aquest procés hauria de tenir les següents característiques:

Un procés obert i participatiu, amb capacitat d'aplegar i d'ajuntar tothom que estigui dispost a treballar. Els ciutadans i les ciutadanes volen fer-se seu aquest procés dir-hi la seva, compartir i protagonitzar l'esperança que suposa l'horitzó d'una nova etapa per a Catalunya.

Un procés ampli de baix a dalt, que convoqui amplis sectors socials, sindicals, culturals i territorials d'arreu de Catalunya.

Un procés que haurà de trobar espais de convocatòria i de treball conjunt per tal d'aprofundir els continguts del projecte.

En segon lloc caldrà establir les bases d'una relació fluida entre les forces i organitzacions de l'esquerra; una relació que haurà d'enfortir un diàleg sòlid i operatiu sobre els grans temes que viu avui Catalunya, cercant els punts d'acord i les vies possibles d'actuació conjunta en les institucions i en la societat.

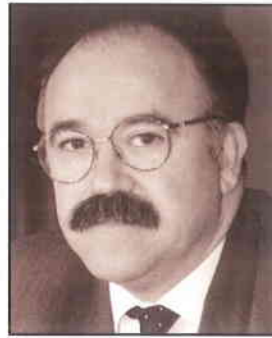
Una relació que cercarà espais conjunts propositoris en el camp del pensament social.

Una relació per treballar conjuntament en l'ampliació compartida de l'espai de l'esquerra.

Per a fer possible la majoria de progrés que impulsi una nova etapa a Catalunya, el PSC acorda:

1. El PSC fa una crida als catalans i a les catalanes per tal d'obrir una nova etapa política a Catalunya i vertebrar una majoria de progrés que impulsi el canvi a Catalunya.
2. Els protagonistes d'aquest canvi són els catalans i les catalanes. El canvi serà possible si existeix un ampli procés de mobilització de tota la societat. El PSC demana a tots els seus militants i simpatitzants que impulsin aquesta mobilització des dels seus àmbits propis de treball i d'implicació, ja siguin sectorials o territorials.
3. Aquesta tasca de mobilització de la societat ha de facilitar que les forces progressistes trobin espais conjunts de reflexió i d'acció. En aquest sentit el PSC veu amb satisfacció la creació d'aquests fòrums d'encontre, a nivell local i sectorial, de les forces progressistes. Cal assumir i potenciar el debat, la col·laboració i l'elaboració de propostes que permetin una majoria de progrés.
4. Al costat d'aquestes iniciatives locals i sectorials, el PSC valora molt positivament diversos projectes que han aparegut en l'interior de la societat civil catalana i que tenen per objectiu la dinamització del debat cultural i polític. El PSC vol expressar el seu suport i els seus punts de coincidència.
5. El PSC fa una crida als partits i a les organitzacions progressistes per a continuar en el camí del diàleg i del treball. Veu amb satisfacció el nou marc de relacions establert recentment i espera aprofundir aquestes relacions.
6. Ja des d'ara el PSC vol obrir els seus instruments de reflexió a tothom, per a fer possible una àmplia participació en els dos projectes programàtics de treball aprovats en el Consell Nacional: el Llibre Blanc de la Cultura i el Pla Estratègic de Catalunya. Els dos volen esdevenir el marc de referència per a un programa de govern per a Catalunya.

Endavant ha volgut conèixer les opinions dels dirigents d'ERC i IC-EV, Josep Lluís Carod Rovira i Rafael Ribó, sobre la construcció de l'alternativa de progrés a Catalunya

► J. LL. Carod Rovira

Les esquerres: més enllà de Pujol

“Es tracta d'imaginar un futur per a Catalunya diferent i millor que l'actual”

El debat generat a Catalunya al voltant del tema de “l'Olivera” ha tingut efectes positius, si més no, en tres àmbits. En primer lloc, ha estat i és un debat polític, sobre propostes polítiques per al futur d'aquest país, ben lluny, doncs, de la dimensió estrictament negativa que ha caracteritzat bona part de la imatge de la política aquests darrers temps: corrupció, escàndols, transfuguisme... En segon lloc, el debat no ha quedat reclòs dintre dels murs impenetrables dels partits polítics, orgànicament fortificats, sinó que ha aconseguit de traspasar tota mena de cercles i prendre també cos a entitats de tota mena, revistes, taules rodones i converses de cafè. Es tracta doncs, d'un tema viu a l'interior de la societat catalana. En tercer lloc, el debat només te sentit i es justifica a partir de la realitat política catalana. Més enllà del referent

italià inicial, “l'Olivera” temuda pels uns, desitjada pels altres i evitada pels de més enllà, és una hipòtesi estrictament nacional, d'aquí. No és possible, doncs, imaginar un escenari similar a la política espanyola o basca, amb reunions de treball entre les direccions dels distints partits progressistes, entrevistes cordials entre els secretaris generals dels partits d'esquerres o coincidències gairebé regulars en les votacions parlamentàries.

El caràcter netament polític, civil i nacional del debat en delimita, perfectament, els entorns i la identitat. A l'estat espanyol, l'impacte italià ha arribat a Catalunya i no a altres llocs, no pas per simple proximitat geogràfica, sinó també per les característiques d'una cultura política que és aquí molt menys distant, de sempre, que en altres llocs. En línies generals, del que es tracta és d'imaginar un futur per a Catalunya diferent i millor que l'actual, d'avançar cap a un horitzó nacional capaç de desvetllar perspectives col·lectives més amples, capaces de garantir, alhora, una major satisfacció de les necessitats materials bàsiques de les persones que habiten aquest país. Seria un error, però, interpretar que aquest escenari potser fora possible amb una pura alternança de sigles en el Govern de la Generalitat, comparable a la naturalitat i resignació democràtica amb què els britànics passen d'un govern conservador a un altre de laborista. No es tracta, per tant, de canviar Jordi Pujol per un altre nom, ni de substituir un govern de coalició entre dos partits, per un altre govern de coalició format per altres forces. La qüestió fonamental no és canviar de president,

ni de partits al govern, sinó canviar de política. A Catalunya, no és tan sols alternança de sigles allò que cal en el futur, sinó fonamentalment, polítiques alternatives a les actuals.

Qualsevol proposta de canvi polític a Catalunya només serà possible si és capaç d'anar més enllà en el terreny democràtic, en el socio-econòmic i en el nacional, molt més lluny del que Pujol ha anat fins ara. Per a això, cal sumar a aquest projecte les classes mitjanes que des del centre polític, puguin compartir la proposta progressista de les esquerres. Però, caldrà sumar també, totes les esquerres a un projecte nacional coherent i integrador, que no condemni Catalunya al trencaclosques d'una generalització autonòmica sense perspectives reals. Les esquerres hem de parlar des del catalanisme polític, a Catalunya i a Madrid, i no hem de deixar la bandera d'aquest país a mans dels que no tenen més aspiració col·lectiva que influir a la Moncloa. La Generalitat ja no pot ser més la imatge exterior d'un grup de pressió econòmica, ni l'estació d'enllaç que dugui a la parada final d'Atocha. La Generalitat té sentit per ella mateixa, com a objectiu polític prioritari al servei de la societat catalana. Superar la limitació autonòmica, filla de la transició és indispensable per viure millor a Catalunya, decidir des d'aquí i fer-nos sentir a Europa. I això és incompatible amb el manteniment d'un finançament injust i una inversió pública discriminatòria que perjudica, de manera particular, als sectors populars. Les esquerres haurem de decidir si som capaces d'anar més enllà de Pujol. I més enllà de Pujol no és Madrid sinó Brussel·les.

► Rafael Ribó

L'alternativa ha de ser social i política

“Ens toca a les esquerres, amb plantejaments des de Catalunya, sense cap dependència exterior, capgirar la majoria”

El document aprovat pels socialistes catalans conté la novetat d'explicitar per part del PSC que per vertebrar una majoria social de progrés cal recórrer un doble camí: “la mobilització del teixit social progressista i el diàleg entre les forces polítiques de l'esquerra”. Des d'IC estem absolutament convençuts que l'alternativa ha de ser social i política. O sigui, que les formacions polítiques no poden abdicar del seu paper com a articuladores de voluntats polítiques. Però, per més acords que es donessin entre les forces polítiques, servien de ben poc si no anessin acompanyats d'una mobilització social, d'una coordinació amb entitats i moviments, en definitiva, d'un protagonisme de la ciutadania progressista de Catalunya.

D'ençà les eleccions de març del 96 venim propugnant amb força un diàleg sense embuts entre les forces polítiques de l'esquerra. Celebro, doncs, que el document planteji un diàleg sòlid i operatiu, espais conjunts proposatius i l'ampliació compartida de l'espai de l'esquerra, i que també el PSC cridi “a continuar en el camí del diàleg i del treball”. Aquí només afegiria que encara seria més positiu citar per les seves sigles les forces de l'esquerra, el PSC, ERC, IC-EV.

El fet que l'aleshores primer secretari del PSC, Raimon Obiols, al maig del 96, parlés també de l'alternativa de progrés i d'esquerres va situar aquest tema al bell mig de l'escenari de Catalunya. Encara més, el PSC, com a partit més votat, té la principal responsabilitat en la tasca d'impuls de l'alternativa. Aquesta ha de ser plural, sense cap afany de menjar-se cap espai de

l'altre ni de caure en la indistinció. Poc sumariem en una guerra de competències per espais d'esquerres però tampoc ho fariem si entre tots uniforméssim l'enriquidor mosaic (Bobbio en diu arxipèlag) de les esquerres.

Per això jo demanaria al PSC una gran generositat per corresponsabilitzar-se en la tasca de renovació de discurs, necessària tant per aprendre de les lliçons del passat com per enfocar els nous reptes. La credibilitat de l'alternativa avui està molt situada en la capacitat d'engrescar amb una proposta fresca, transparent, col·lectiva, valent, independent de les servituds partidistes. Catalunya té enormes potencials progressistes, fet que hauria de desmentir les conservadores i gasives polítiques que impulsa l'actual majoria de govern. No ens oblidem mai que aquesta majoria porta en el seu si la contradicció Espanya-Catalunya superada amb l'estreta coincidència de defensa d'interessos socio-econòmics de caire conservador. Ens toca a les esquerres, amb plantejaments des de Catalunya, sense cap dependència exterior, capgirar la majoria aquí, impedir el sobrepès conservador en la política espanyola, i contribuir a forjar una alternativa a nivell d'Estat i una proposta políticament i socialment avançada per a la Unió Europea. Per aquest darrer motiu no ens hauríem d'oblidar mai de saber administrar els espais específics de l'esquerra catalana però sempre amb una gran voluntat internacional i solidària quan compartim reptes que indiquen avui noves formes d'explotació i desequilibri a tot el planeta. Les esquerres tenen solucions i poden i han de començar un compromís d'emancipació.

CiU encara no s'ha trencat però ja té data de caducitat

L'esgotament de Pujol posa en crisi la coalició

La crisi desencadenada entre Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i Unió Democràtica de Catalunya aquestes últimes setmanes arran de la nova llei de català no ha acabat amb l'existència

► Quim Nadal

de la coalició però sí que ha posat en el seu embolcall una data de caducitat: com a màxim, l'horitzó de CiU arriba fins a les eleccions autonòmiques de 1999.

“Convergència i Unió té un any de vida”

La bretxa entre convergents i democristians s'ha anat ampliant a mida que a cadascuna de les eleccions municipals ambdós partits han presentat més i més candidatures per separat, a mida que des d'UDC s'ha apostat per crear i marcar una personalitat diferenciada front la omnipresent ombra de Jordi Pujol. La ruptura de la coalició conservadora s'hagués precipitat si en les últimes elec-

cions generals el resultat hagués permès a UDC d'aspirar a engolir el Partit Popular a Catalunya. En qualsevol cas, Duran Lleida ha hagut d'abandonar el projecte de devorar els populars i ha optat per una estratègia de confrontació atenuada, que li permetés créixer sense renunciar a les avantatges de compartir el govern amb Pujol. Aquests fets porten a considerar a Joaquim Nadal que “Convergència i Unió com a coalició té un any de vida” i, una vegada certificada la seva defunció, “Pujol haurà de convocar eleccions anticipades”. Pujol i Duran Lleida han posat sordina a l'enfrontament, no sense

abans amenaçar-se mútuament. I és que, tant uns com els altres, estan embarcats en posar els ciments del pospujolisme. D'aquí que la crisi oberta i la ruptura definitiva tinguin uns límits clars: les pròximes eleccions autonòmiques, les últimes en les que Pujol anirà com a cartell de llista. Davant l'arribada del pospujolisme, UDC aposta per afiançar-se com a partit independent, amb personalitat pròpia, com a recurs per afrontar la desaparició de la figura política de Pujol. Duran Lleida sap que mai no serà el relleu de Pujol a CiU per la qual cosa no li queda altre remei que impulsar un projecte alternatiu. Mentrestant, CDC -al menys alguns dels seus dirigents- no vol quedar-se immòbil veient com engreixa el seu soci de coalició sense que surti un substitut

per a Pujol des de les files convergents. “Dintre de CDC hi ha gent que treballa amb la hipòtesi que ha de morir CiU per a que CDC sobrevisqui”, enfatitza el diputat socialista Higin Clotas. El panorama polític que s'acosta refe-

“A CDC hi ha gent que treballa amb la hipòtesi que ha de morir CiU perquè CDC sobrevisqui.”

rint-nos al pospujolisme “s'emmarca en una etapa en la que Pujol, evidentment ja no hi serà, però tampoc voldrà la criatura política (CiU) engendrada per ell”, sosté Nadal. La seva anàlisi va més enllà en assenyalar que “Pujol pot estar

► Higin Clotas

► La coalició que governa al Palau de la Generalitat està en crisi

interessat en que el seu model polític acabi quan ell es retiri, com si la monarquia desaparegués amb el monarca”.

“La desintegració de CiU corre paral·lela al calendari que Pujol s'hagi marcat.”

“La desintegració de CiU corre paral·lela al calendari que Pujol es marqui per escenificar la seva retirada de la política”, diu Clotas. Part de la culpa que aquesta voladura de CiU s'estigui fent de forma gradual la té una alternativa d'esquerres que comença a oferir respostes clares. Un altre argument que explica el deteriorament de la salut de CiU és la política “personalista i presiden-

cialista, amparada en un govern de mediocres, que sempre ha portat Pujol a envoltar-se de gent devaluada, que ha de consultar tot al “jefe”, proclama Nadal. El recurs a la mediocritat ha intensificat la tensió entre CDC i UDC, perquè en la ment dels democristians està a voluntat d'adquirir un major pes polític, que els permeti entrar amb plena autonomia en un futur joc d'aliances. La crisi de CiU no té res d'estratègia calculada, tampoc és una crisi pactada sinó una crisi en tota la regla del catalanisme conservador. Un catalanisme que s'ha sustentat únicament i exclusivament, en la figura de Jordi Pujol, i amb una supervivència, que està vinculada a la continuïtat de Pujol. La política de terra cremada emprada per Pujol ha deixat darrera d'ell un desert en el que CiU cada vegada té menys espais de maniobra, un desert en el que democristians i convergents han passat de ser socis de coalició a edversaris polítics.

Activitats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya

El Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha presentat les darreres setmanes tot un seguit de propostes, projectes i esmenes sobre els temes que més preocupen avui dia als ciutadans.

A nivell d'ocupació i atur, els socialistes van presentar un projecte per crear un veritable Servei Català d'Ocupació. Aquesta iniciativa va ser recolzada per la resta de partits d'esquerra i rebutjada per la dreta (CiU-PP).

També es va proposar la creació del Consell Català de la Formació Professional per coordinar esforços entre tots els Departaments en matèria de FP i perquè sigui un òrgan de participació d'institucions empresarials, sindicats i ajuntaments.

Quant a habitatge, el Grup Socialista ha proposat la creació d'un Fons de Garantia, per resoldre situacions que perjudiquin els adquirentes de rendes baixes o amb treball precari, que tenen dificultats per aconseguir crèdits hipotecaris. En no poder presentar garanties o avals s'impedeix que els beneficis dels Plans d'Habitatge arribin als sectors socials més necessitats.

El Fons de Garantia que proposa el Grup Socialista pretén assegurar que les entitats de crèdit percebran les amortitzacions de les hipoteques que concertin en el marc del Pla d'Habitatge. Això facilitarà que les entitats bancàries concedeixin sense tantes reserves els crèdits hipotecaris sol·licitats per la compra d'un habitatge social.

Quan als temes sanitaris, el Grup Socialista ha preguntat al President Pujol què ha aconseguit en les seves negociacions per a reduir el dèficit de la sanitat catalana (superior als 300.000 milions de pessetes). El president va contestar que el dèficit no és tan elevat, però no va donar cap xifra. El Grup Socialista va incidir en la mala gestió de CIU, en la manca de transparència i va manifestar que té les xifres clares i que pot demostrar-ho.

El Grup Socialista també va presentar al voltant d'un centenar d'esmenes al Projecte de Llei d'Associacions per tal de reconduir aquesta llei a posicions més favorables a la filosofia del teixit associatiu català. Les esmenes han fet atenció principalment a la necessitat de clarificar allò que és d'interès públic o d'interès particular i en garantir el funcionament democràtic de les associacions, així com el tipus de relació més adient amb les administracions.

El nou inici de la Internacional socialista

► Raimon Obiols

El XXè Congrés de la Internacional socialista, que se celebrà a la seu de les Nacions Unides a Nova York, el setembre de 1996, va tenir lloc en un ambient de nou repte, de nou inici.

L'anterior congrés de la IS havia tingut lloc quatre anys abans, en el Reichstag de Berlín, una ciutat dividida durant decennis, símbol del món bipolar, de la guerra freda. Era el mes d'octubre de 1992 i ens trobàvem en les portes d'una nova època al món. A Berlín, la IS acollí 24 nous partits. A Nova York ingressaren 34 partits més, i són molts més (un parell de centenes) els qui sol·liciten incorporar-se. La nostra família d'organitzacions progressistes és avui, de lluny, el més potent fòrum mundial de partits democràtics. En refundar-se la Internacional, a Frankfurt, l'any 1951, en formaven part una dotzena d'organitzacions europees. A Berlín, el 1992, la IS tenia 70 partits membres. Avui són 140 partits i organitzacions socialistes, socialdemòcrates i laboristes de tot el món.

En el seu darrer missatge la IS, Willy Brandt assenyala que "el nombre dels nostres membres i el nombre dels que aspiren a ser-ne no constitueix un valor en ell mateix, sinó una responsabilitat".

Del que es tracta ara és de fer front a aquesta gran responsabilitat, que deriva de les demandes dels pobles d'un món que canvia ràpidament i en el que el receptari del fonamentalisme neoliberal apareix cada vegada més inadequat, injust i perillós.

Nous reptes, responsabilitats i oportuni-

tats s'obren als socialistes, en un món cada vegada més unificat i interdependent. La IS és conscient d'aquest repte, així com de la necessitat de fer front a una positiva "crisi de creixença". És per aquest motiu que el congrés de Nova York encarregà a Felipe González la presidència d'una "Comissió sobre el futur de la Internacional socialista", que treballarà durant un parell d'anys per dinamitzar un ample debat sobre la innovació de la plataforma d'idees, polítiques i mètodes de treball de la IS.

El repte que es planteja aquesta Comissió és molt ambiciós. Es tracta d'obrir pas a l'esquerra del futur, mitjançant la discussió d'un nou projecte, amb idees i propostes que permetin desenvolupar un nou compromís entre les raons i les lògiques de l'economia i de la globalització, d'una banda, i els objectius de justícia social, equitat i progrés global, de l'altra. Es tracta també de treballar per la revitalització de l'ideari socialista, la regeneració de la política democràtica i el desenvolupament d'iniciatives per a la governabilitat global.

La Comissió és constituïda per 14 dones i homes, i cal remarcar que només quatre d'ells són europeus occidentals. La IS no és ja una organització europea o eurocèntrica, sinó una veritable realitat global. La Comissió González té una composició molt equilibrada com a resposta a aquesta situació nova, que obre amples perspectives inèdites. Es proposa fer un treball que no sigui a porta tancada sinó que, pel contrari, inciti un ample debat a tot el món, implicant les desenes de milions d'homes i dones que militen en els seus partits membres, i d'anar fins i tot més enllà, fins a trencar les barreres de la comunicació i arribar amb els seus missatges a l'opinió pública mundial. Es tracta d'alçar una alternativa nova enfront de l'hegemonia conservadora en el món, davant de les tesis del "pensament únic". Aquesta alternativa no serà, naturalment, un altre "pensament únic" alternatiu. Serà una proposta en debat permanent, en el marc d'una revitalització del pluralisme

democràtic i de les alternatives progressistes.

El moment és particularment adequat. Estem assistint a un cicle d'esgotament de la "revolució conservadora", que ha deixat un balanç bastant galdós, en termes d'atur, creixement baix, redistribució regressiva de les rendes, i crisi de la política davant l'hegemonia del mercat desregulat. La situació a la Gran Bretanya, on començà fa vint anys l'anomenada "revolució conservadora" és paradigmàtica. En vint anys, el nombre de pobres ha passat de 5 a 14 milions. El 10 % més ric té un 65 % més de poder adquisitiu, i el 10 % més pobre té un poder adquisitiu que ha baixat un 13 %. En la mesura que l'hegemonia de la dreta ha augmentat, aquests fenòmens s'han estès. Mai des dels anys trenta no s'havia produït una situació de tanta desigualtat dins dels països i entre els països. Això genera una demanda creixent de noves respostes que no siguin únicament testimonials i crítiques, sinó que tinguin un perfil de vocació majoritària, d'esquerra de govern, i de nou internacionalisme. El món es globalitza ràpidament, i l'esquerra ha d'esdevenir més i més internacional i internacionalista. L'instrument central i essencial d'aquest procés és la nostra Internacional, la Internacional Socialista. Si no reeixim en aquesta comesa, ningú no ho farà per nosaltres.

Es tracta, davant un món nou, d'aixecar una nova plataforma internacional d'idees, projectes i accions de la IS. Aquesta apareix avui com la via per una nova política que orienti vers objectius globals de desenvolupament econòmic, social, educatiu i civil. Que aixequi amb força els valors de la solidaritat, la democràcia i l'equitat social. Podem reeixir si sabem combinar les nostres arrels, valors i principis, amb una nova acció que incorpori noves idees i nous instruments, capaços d'agregar dinàmicament noves energies i noves generacions. A tot el món. És un repte necessari. I urgent.

Raimon Obiols
President del PSC

José Montilla

Reunió amb els responsables d'organització

Finalitzat el procés de renovació iniciat al Congrés de l'Hospitalet i feta per totes les federacions l'elecció dels seus òrgans de direcció es va reunir el passat dilluns 3 de març, una delegació de la Comissió Executiva encapçalada pel 1r. secretari del Partit, Narcís Serra i els secretaris d'organització, José Montilla, i política Municipal, Manuel Royes amb els primers secretaris de Federació. En aquesta reunió es va fer un balanç de la situació política i una reflexió sobre els reptes i l'estratègia del Partit per afrontar els propers mesos. El secretari d'Organització va explicar les diverses iniciatives de treball per a l'expansió de l'organització del Partit, per a l'ampliació de l'afiliació, i per fixar el calendari del proper Congrés Federal. El secretari de Política Municipal va fer un balanç de l'expansió i presència municipal i dels reptes per a les properes eleccions locals.

José M. Sala

Conferència sobre Internet i Política.

El Secretari d'Acció Política i Electoral del PSC, Josep Maria Sala, va assistir els dies 19, 20 i 21 de febrer a la Conferència "Internet i Política", organitzada a Múnic per la "Akademie zum Dritten Jahrtausend". Més de 500 participants procedents

de tot el món i sobretot d'Europa i Estats Units, de diferents partits polítics, d'administracions locals i regionals, estatals i supraestatals, d'universitats, de moviments socials, i de mitjans informatius (més de 200 periodistes estaven acreditats), van discutir durant tres dies les possibilitats que aquest nou instrument de comunicació ofereix als que es dediquen a la política des de les institucions o des de les organitzacions socials. El PSC és un dels primers partits a Espanya que ha començat a treballar a Internet i, en aquests moments existeixen ja pàgines o adreces de correu electrònic en unes 10 organitzacions territorials del PSC.

Carles Martí

En marxa la sectorialització del partit.

L'acció sectorial ha de ser un dels elements essencials de l'obertura del partit a la societat. I és aquest un dels objectius principals, que es concreta en la voluntat d'establir canals de relació estables amb el moviment associatiu, en la coordinació de la presència dels socialistes en les institucions o plataformes dels diferents sectors socials i el fet que els simpatitzants socialistes poden participar en les comissions o grups sectorials amb els mateixos drets i deures que els afiliats.

El Consell Nacional del mes de febrer va aprovar la posta en marxa de 18 comissions sectorials, quatre d'elles de nova creació (Universitat i Recerca, Europa i Internacional, Cooperació i Solidaritat, i per a la Llibertat Sexual). Les Comissions Sectorials celebraran les seves Conferències Nacionals des de l'1 de març i fins al 31 de maig. Política Educativa, Esports, Justícia i Dret, i Mitjans de

Comunicació han estat les primeres a celebrar-se. Paral·lelament han començat a funcionar dos grups de treball específics sobre el moviment Okupa i sobre la problemàtica del rebut de l'aigua.

Anna Terrón

Actes de l'any europeu contra el racisme

Oficialment, l'Any Europeu contra el racisme, la xenofòbia i l'anti-semitisme es va inaugurar els dies 30 i 31 de gener a La Haia amb la presentació d'una Declaració d'Intencions conjunta per part d'Holanda, el Parlament Europeu i la Comissió Europea, anomenada "Europa contra el racisme". Reforçar les accions i la cooperació per fer front als fenòmens racistes, i a prendre part activa en el procés de mobilització europea que comporta la celebració de l'Any Europeu contra el racisme.

Francesca Martí

Constituit el Consell de les Dones Socialistes

Tal com assenyalen els Estatuts del Partit el Consell de les Dones Socialistes ha de ser l'àmbit de participació, debat, reflexió i proposta de les dones del PSC. Ha de tenir un caràcter transversal i ha d'iniciar en la tasca general de l'organització i molt especialment ha d'avançar en la teoria i la pràctica

del Feminisme Socialista. El Plenari del Consell està integrat per 162 companyes: representants territorials, responsables de la Secretaria de la Dona de totes les confederacions, parlamentàries, representants municipals, conselleres nacionals i responsables de l'àmbit associatiu.

María Freiria

Renovació a la JSC

La Joventut Socialista de Catalunya (JSC) va celebrar el mes de gener el seu 9è. Congrés nacional sota el lema "il·lusió, llibertat i transformació". El Congrés obre una nova etapa que personificarà Maria Freiria, la primera secretària que encapçala una Comissió Executiva àmpliament renovada. Les Federacions també han renovat els seus òrgans de direcció escollint nous dirigents: Jordi Escolà (Barcelona), Araceli Aranda (Baix Llobregat), Chus Espuña (Comarques Tarragonines), David Sánchez (Barcelonès Nord), Juan Manuel Peña (L'Hospitalet), José Antonio Llancho (Vallès Occidental), Raquel Cortés (Vallès Oriental) i Jordi Palacios (Maresme), entre d'altres.

BENVINGUT AL PSC

Alfred Julbe, entrenador de l'equip de bàsquet Joventut de Badalona, ha ingressat en el Partit dels Socialistes de Catalunya, de la mà del president del grup parlamentari, Joaquim Nadal.

Julbe, que militarà a Girona, va manifestar que amb el seu gest pretén "animar altres indecisos" a que es comprometin i participin en la vida política.

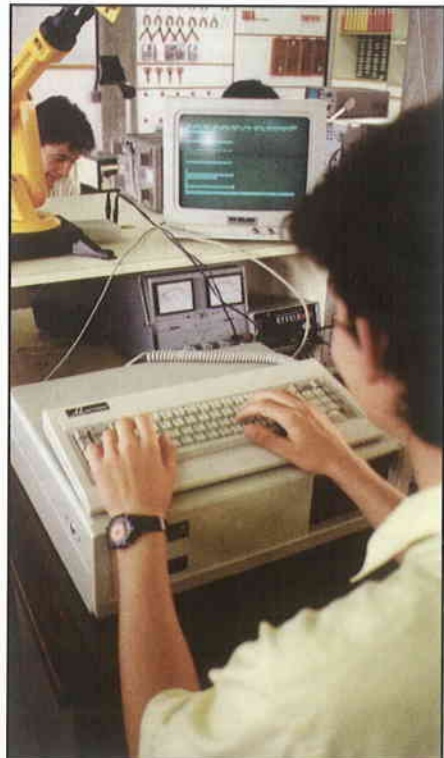
CiU no confia en l'ensenyament públic

Alerta a l'escola pública!

Contribuir a impulsar d'un sistema educatiu públic de qualitat, eficaç, que garanteixi el principi constitucional d'igualtat d'oportunitats per a tots és el puntal de la política educativa socialista. A Catalunya, on la Generalitat té transferides les competències en l'àmbit educatiu, l'escola pública viu en alerta permanent des que es va començar a implantar la LOGSE, aprovada el 1990 per tots els grups parlamentaris a les Corts Generals, a excepció del Partit Popular.

La voluntat de la llei de reordenar el sistema educatiu, fomentant una educació pública integradora, activa i harmònica amb les exigències de l'actual mercat laboral, està trobant els primers entrebancs. El Govern de CiU, amb el conseller d'Unió Democràtica de Catalunya Josep Xavier Hernández al capdavant des de juny de 1996, està demostrant de manera alarmant un desinterès creixent per fomentar l'ensenyament públic.

► Cal potenciar la Formació Professional.

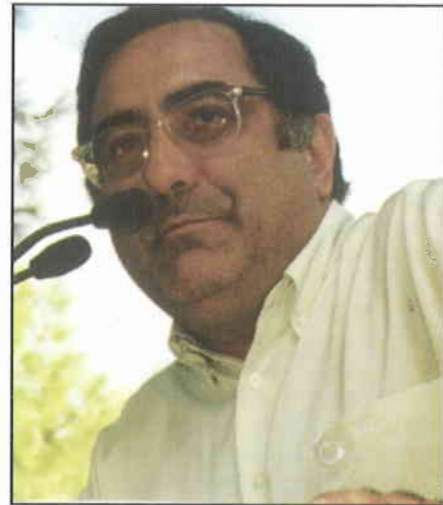
Una dada: la política de concerts amb l'escola privada practicada sistemàticament per CiU és una manifestació implícita de la prioritització del sector educatiu privat, en detriment del públic. El passat 14 de març, el President del Grup Parlamentari del PSC, Joaquim Nadal, anunciava el trencament del pacte sobre la reforma signat el juny de 1995 amb CiU, pel fet que "vam arribar a un acord basat en l'equilibri territorial i el model integral dels instituts d'ensenyament secundari (IES) que no s'està complint".

Més dades: la distribució territorial dels futurs centres de Formació Professional, el pla d'inversions econòmiques i la no ampliació de places previstes per als estudiants que no assoleixin el títol de graduat d'Ensenyament Secundari Obligatori (ESO), són els factors que han conduït a aquesta decisió del PSC. "Qui ha posat els ingredients del trencament del pacte entre CiU i PSC ha estat el conseller Hernández", constata Assumpta Baig, Secretària d'Ensenyament del PSC.

L'aplicació de la reforma a Catalunya s'ha fet de manera poc programada i ha desencadenat un malestar manifest en el conjunt de la comunitat educativa. La Generalitat no ha fet una aposta decidida per l'ensenyament públic i, per tant, no ha posat els fonaments per a una implantació gradual i coordinada de la reforma. "Si bé els mestres de secundària han rebut la formació de continguts acadèmics necessària per reciclar-se i adaptar-se al nou pla d'estudis, no hi ha hagut un esforç en una formació més integral" -afirma Assumpta Baig-, ni s'ha destinat l'atenció que li corresponia com, en canvi, sí s'ha fet a altres comunitats autònomes; "no s'ha tingut en compte la nova relació social entre l'instructor i l'alumne de 12 anys que, com a novetat, surt de l'escola per incorporar-se a l'institut, o bé amb la problemàtica inherent als joves de 16 anys".

Els joves, principals protagonistes del debat sobre la qualitat de l'ensenyament

públic, qüestionen l'interès de la Generalitat per promoure un ensenyament

► Joaquim Nadal va fer una interpel·lació d'urgència al Parlament el 20 de març

públic a l'abast de tothom, també mostren la seva preocupació. Com apunta Maria Freiría, Primera Secretària general de la Joventut Socialista de Catalunya, "CiU i PP prioritzen l'escola privada concertada en el moment d'aplicar l'ESO, fet que ha provocat un greuge comparatiu amb la pública, que no gaudeix dels recursos necessaris per dur la reforma educativa satisfactòriament".

“CiU no confia en l'escola pública”

El govern de Convergència i Unió no confia en l'escola pública, motiu pel qual està demostrant una extrema manca de sensibilitat a l'hora d'encarar la Formació Professional.

Un dels reptes més importants que planteja la LOGSE és el de la reforma de la Formació Professional, amb l'objectiu que aquesta doni resposta als problemes d'adaptació a les necessitats del mercat de treball dels alumnes que es formen en el nou sistema.

Per això, no s'entén la proposta del

► Una educació de qualitat, prioritat de la política socialista

govern de CiU de canviar el model de FP i el model de centres públics de secundària. CiU vol centralitzar els centres de Formació Professional de Catalunya, proposant la desaparició dels centres que imparteixen aquests estudis de les ciutats petites, a la vegada que vol retirar l'Educació Secundària Obligatoria dels centres de FP. En definitiva, pretén desvirtuar la reforma dissenyada a Catalunya, fins al punt que pot desencadenar en una dualitat de xarxes de centres docents públics i privats.

Cal un cop de timó a l'actual política educativa de Convergència i Unió, amb la dotació de majors recursos públics i d'infraestructures, com ara l'adequació de centres per aplicar la reforma en condicions i no amb el recurs als barracons, utilitzat massa sovint. Magí Cadevall, diputat del Grup Socialista al Parlament, n'aporta una dada ben il·lustrativa: "hi ha 30 instituts de Catalunya que imparteixen classes en barracons, en unes condicions sanitàries i climatològiques que no fomenten en cap cas un ambient d'estudi". A aquest fet s'hi afegeix que la Generalitat ha hagut de destinar en inversions per a 1997 uns 2.300 milions de pessetes, entre d'altres per poder assumir "el cost econòmic extraordinari dels barracons que ha d'acondicional", afegeix Cadevall, per concloure que aquesta manera de gestionar els recursos públics és una mostra més de les conseqüències del retard en les inversions que cal fer per adaptar els centres a les necessitats de la reforma educativa.

El Govern de Convergència i Unió està

incomplint el pla d'inversions, fet que perjudica seriosament els plans de treball de l'escola pública. A aquest aspecte s'hi afegeix una manca de criteris de coordinació política, ja que si bé la Generalitat argumenta que s'està complint l'aplicació de la reforma en un 95%, Cadevall manifesta que "seria millor que CiU no presumís tant de la implantació que està fent i, en canvi, la realitzés en millors condicions". El retard històric que arrosseguem respecte Europa requereix una dotació pública en educació per equiparar-nos als nivells europeus.

“La Universitat, un altre cavall de batalla”

Pel que fa a la política universitària a Catalunya, cal posar l'èmfasi en les qüestions de qualitat precisament en un moment en què les condicions són idònies per la disminució de la "ratio" escolar i de la natalitat, que ja s'ha fet palesa abans en els cicles de primària i secundària que a la Universitat. Aquest fou tema de debat al Parlament de Catalunya, el passat 19 de febrer, arrel de la presentació per part de Montserrat Duch, diputada del Grup Socialista al Parlament, d'una moció que proposava la implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació a la programació universitària per al període

1996-2000.

L'objectiu que perseguia la moció era continuar treballant per millorar la qualitat de la formació superior, fent alhora un programa per dotar les universitats de les plantilles de professorat exigides per la legislació.

Montserrat Duch valora que "si bé el conjunt de la moció no fou aprovada, aquest debat significa un avenç en la necessitat de donar resposta a les demandes de la comunitat universitària". També en aquest sentit, el PSC ha donat suport al Manifest de la Campaña en defensa de la Universitat Pública, juntament amb un ampli ventall de col·lectius d'entitats estudiantils i sindicals, amb la finalitat de "consensuar el model d'ensenyament i d'universitat tenint com a base un debat social, públic, obert i participatiu".

“PP: reducció històrica del pressupost d'educació”

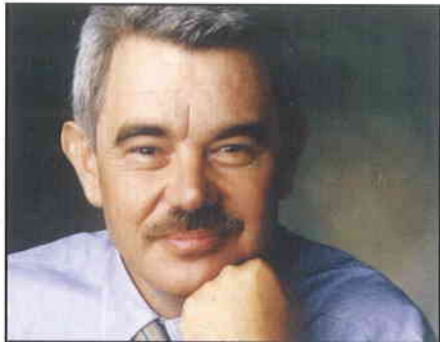
El govern del PP a l'Estat ha aplicat per primera vegada en els 20 anys de democràcia una reducció de la consignació pressupostària, fet que demostra la manca absoluta d'interès per la formació en centres públics dels nois i noies, ciutadans del futur, i que posa en risc un dels factors de benestar i d'igualtat d'oportunitats que la gestió de govern socialista haura aconseguit, gràcies a la tasca compromesa i decidida dels darrers anys.

L'educació és un dels pilars de la societat i l'esquerra sempre ha sabut donar una forta projecció a la pedagogia, conscient que cal elevar el nivell cultural dels ciutadans, per tal d'evitar que la democràcia es debiliti i els demagogs guanyin terreny. El filòsof Fernando Savater, en el seu recent llibre "El valor de educar", reflexiona sobre la dialèctica entre el sistema docent i el sistema social i sobre la gran transcendència del fet d'educar: "S'ha de crear el tipus de persona capaç de raonar, de criticar, d'escoltar, d'analitzar, d'obeir si les ordres són raonables i de rebel·lar-se si no ho són". El model d'escola pública pel qual els socialistes treballem ha de fer possible una societat més justa, solidària, respectuosa i amb un futur esperançador.

Berta Llorca

Barcelona i Santa Coloma de Gramenet volen recuperar el riu més contaminat de Catalunya

La ciutat de Barcelona i els municipis del seu entorn van modificar de forma important el seu entramat urbà, arran dels Jocs Olímpics del 1992, amb la creació i millora de barris i equipaments. Aquesta millora urbanística va perdurar passats els Jocs i rebrà un nou impuls gràcies al conveni per a la regeneració del Besòs que, a principis de març, van signar els alcaldes de Barcelona, Santa Coloma de Gramenet i Montcada i Reixac.

El Besòs, al seu pas per l'àrea de Barcelona, és el riu més contaminat de Catalunya. Malgrat això, al seu entorn hi viuen més d'un milió de persones. És a dir, el 17% de la població de Catalunya. Per tant, era necessari tirar endavant un projecte que tingués com a objectiu la recuperació integral del riu i

del front litoral. És això el que pretenen fer els ajuntaments de Barcelona, Santa Coloma i Montcada i Reixac en signar un conveni que vol reconstituir la trama urbana de la zona, amb la construcció de ponts sobre les autopistes, d'equipaments, àmplies zones verdes i nous habitatges. En concret, les principals actuacions previstes, que se situaran entre els barris de Torre Baró, Ciutat Meridiana, Vallbona fins a Santa Coloma i

Montcada, seran la construcció d'un front litoral continu, que sigui el nucli identificador dels barris de l'entorn i respongui als usos i l'oci que va associat al mar. Per fer-ho, es guanyarà terreny al mar i s'ampliarà la terra en una franja d'entre 400 i 600 metres d'ample i 2 quilòmetres de llarg.

El cable comença a estendre's a Catalunya

La Federació de Municipis de Catalunya (FMC) i l'Associació Catalana de Municipis (ACM) han constituït provisionalment, al Masnou, el consorci LOCALRET, encarregat de vetllar pel compliment de la llei de cable a Catalunya. El Consorci, que representa 800 municipis catalans, serà constituït oficialment el proper 24 de maig, al Palau de Congressos de Barcelona. La constitució del Consorci ve com a conseqüència de la publicació al BOE, el passat 26 de febrer, de l'ordre del Ministeri de Foment per la qual es convoquen els concursos públics per a l'adjudicació de les concessions per la prestació del servei de cable a Catalunya. El termini de presentació de les sol.lici-

tuds s'acabarà el 26 de maig. La Taula de contractació estarà integrada per un president designat pel Ministeri de Foment, tres vocals a proposta del Ministeri, dos més de la Generalitat, dos dels municipis afectats, un vocal interventor i un vocal assessor. El termini del cablejat és de 6 anys per a la demarcació de Barcelona. En les altres dues demarcacions, els terminis són de 5 anys per als municipis de més de 50.000 habitants, 7 per als més grans de 10.000, 8 per als superiors a 5.000 habitants; i 10 anys la resta de municipis. La Llei de les telecomunicacions per cable es va aprovar a finals de la legislatura socialista, el 22 de desembre de 1995.

Breus

■ L'alcalde de Tarragona creu que CDC i UDC haurien d'anar separats en les eleccions municipals

Les diferències entre els socis de la coalició que governa Catalunya des de fa 17 anys, Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i Unió Democràtica de Catalunya (UDC) es fan cada cop més grans i irreconciliables.

Les veus de dins de la mateixa coalició en favor de la separació d'ambdós partits són cada vegada més insistents. Tant és així que el passat mes de març, l'alcalde convergent de Tarragona, Joan Miquel Nadal, que governa la ciutat gràcies a un pacte amb el PSC, va manifestar la seva disposició a concórrer a les properes eleccions municipals separat d'UDC. Nadal va declarar que seria bo que CDC i UDC anessin per separat a les eleccions locals ja que, així, es comprovaria la força electoral de cadascú. En aquest mateix sentit, el Consell Nacional de la Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC) va aprovar revisar el pacte municipal que lliga ambdós partits.

■ El PSC pacta a Sabadell, Sant Feliu de Guíxols i El Priorat

El PSC ha arribat a pactes municipals en diferents poblacions de Catalunya. Entre els més importants cal destacar el pacte amb IC-EV a Sabadell, que ha permès l'entrada dels socialistes al govern municipal, després d'anys d'enfrontament; amb ERC i IC-EV a Sant Feliu de Guíxols, que garanteix que l'alcalde socialista, Antoni Juanals acabi la legislatura; i amb CDC al consell comarcal del Priorat, que permet que l'alcalde de Porrera, Salustià Àlvarez, esdevingui ara vice-president i, el darrer any del mandat, president de l'ens comarcal.

■ Constituïda la Comissió de Política Municipal

A finals de gener es va constituir la Comissió de Política Municipal del Consell Nacional. A la reunió, a què van assistir 26 consellers, van ser elegits l'alcalde de Canovelles i diputat provincial de Barcelona, Francesc Martos, com a president de la Mesa; Jordi W. Carnès, com a coordinador; i Rafael Roig, com a secretari.

► Francesc Martos

La Generalitat continuarà aquest any escanyant econòmicament els Ajuntaments

El Govern de la Generalitat continua aquest any la seva política d'ofegament econòmic dels ajuntaments de Catalunya. Els pressupostos de la Generalitat per al 1997 consoliden la tendència iniciada fa anys de disminució de les transferències a les corporacions locals, de tal manera que els ajuntaments catalans rebran, enguany, un 6% menys que fa dos anys.

Només dos departaments i la Junta de Residus experimenten un augment en el nombre de transferències als municipis. Mentre que els departaments de Política Territorial i Obres Públiques i Indústria, Comerç i Turisme baixen, respectivament, un 37% i un 68%.

En conjunt, el Govern de la Generalitat preveu transferir enguany als ajuntaments un total de 38.000 milions, mentre que fa dos anys, l'any 1995, en va passar 40.332.

També es redueix el PUOSC

Una de les principals aportacions per realitzar inversions locals que, tradicionalment, reben els Ajuntaments de

Catalunya des del Govern de la Generalitat es fa a través del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC). I, com en anys anteriors, el Govern de CiU ha tornat a reduir les subvencions municipals en aquest concepte.

Segons un estudi de la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), la Generalitat ha reduït en 1.306 milions les seves aportacions. D'altra banda, segons un estudi de la Diputació de Barcelona, cada cop és menys significatiu el PUOSC dins el conjunt de transferències que fa la Generalitat als Ajuntaments.

Mentre que l'any 1989, el 36'4% dels

► Manuel Mas

diners que rebien els ajuntaments de la Generalitat eren del PUOSC, l'any 1997 només ho seran un 13'88%. Aquestes dades demostren que el Govern de CiU opta, a l'hora de donar suport als ajuntaments, per vies menys regulades i, per tant, menys fiscalitzades per l'oposició, amb una clara inclinació per destinar els ajuts més importants a ajuntaments i ens locals governats per Convergència i Unió.

Més de 650 regidors participen al primer cicle dels cursos de formació

Més de 650 regidors socialistes han participat en el primer cicle dels cursos de formació organitzats per la Secretaria de Política Municipal. Els cursos, el primer cicle dels quals ha finalitzat aquest mes d'abril, han tingut lloc a 8 ciutats de Catalunya. La Secretaria ja està preparant més cursos per a la primavera i la tardor d'aquest any.

Seguint la línia de treball iniciada durant la precampanya de les passades eleccions municipals, la Secretaria de Política Municipal va iniciar la primavera de l'any passat, un seguit de cursos i seminaris dirigits, preferentment, a regidors socialistes a l'oposició. Les ciutats on s'han organitzat els cursos han estat: Vilafranca del Penedès, Mataró, Manresa, Olesa de Montserrat, Mollerussa, Girona, Xerta i Tarragona.

La formació contínua és una peça bàsica per desenvolupar una bona tasca al si dels nostres ajuntaments. A més, la complexitat de la gestió municipal fa que, en moltes ocasions, tinguem dificultats a l'hora de prendre decisions, o per explicar-les als nostres ciutadans.

La Secretaria de Política Municipal ha volgut dirigir els cursos, preferentment, als electors locals socialistes que estan a l'oposició.

Arran de l'èxit de la primera convocatòria, la Secretaria està preparant nous cursos per la primavera i la tardor d'aquest any. Les previsions són que es realitzaran cursos sobre dinamització de grups, anàlisi de resultats electorals, medi ambient i relacions amb els mitjans de comunicació.

► Manuel Royes

El PP vol retornar-nos a l'època de l'especulació

El projecte de nova Llei del sòl, presentat a mitjans de març pel ministre de Foment, Rafael Arias Salgado, vol retornar-nos als anys cinquanta, època en què imperava l'especulació del sòl. La nova llei que pretén imposar el PP posa els pèls de punta.

La premissa que sembla presidir el redactat del projecte de llei del PP és que tot és urbanitzable. No cal fer gaires esforços per recordar quin tipus d'urbanisme va produir aquesta política els anys cinquanta i seixanta. Polígons i barris sense cap tipus de serveis, superpoblats. Una legislació que va enriquir uns pocs i que sembla que enyoren els actuals dirigents del govern del PP.

La nova Llei del sòl de la dreta proposa que tot el sòl sigui urbanitzable, exceptuant aquell en què es prohibeixi de forma expressa. El projecte estableix tres tipus de sòl: urbà, urbanitzable i no urbanitzable (per raons històriques, ecològiques, culturals o paisatgístiques).

El redactat del projecte de Llei del sòl confirma les més negres expectatives per part dels municipis, en laminar competències i poder dels ajuntaments, ja que els constructors podran iniciar les obres si després de dos mesos els ajuntaments no responen les consultes vinculants d'aquests.

Per fer la consulta vinculant al municipi no és necessari, ni tan sols, que el promotor sigui el propietari del terreny, sinó que n'hi ha prou amb que hi hagi una opció de compra.

El racó d'internet

INTERNET, QUIÉN Y PARA QUÉ

En el último Congreso Mundo Internet, organizado por una cuestionable Asociación de Usuarios de Internet, José María Aznar volvió a mostrar la ausencia de mobiliario en tan densa cabeza: le invitaban a inaugurar el Congreso a través de la red y el hombre, ni corto ni perezoso, tras desear lo que habitualmente se desea en estos casos, pasó a presentar la novedad tecnológica del gobierno del PP: el servidor Web de la Moncloa. Ante tal anuncio la concurrencia no supo donde situar la vista ni los oídos. Era realmente un problema, dado que la pantalla gigante por la que asomaba Aznar llenaba un espacio que por momentos aparecía infinito. El presidente del gobierno presentaba como nuevo un servicio que había sido puesto en marcha, un año antes, por el gobierno socialista de Felipe González.

Ese mismo día, un grupo de niños y niñas de un instituto de enseñanza media de Cornellà intentaban enviar un mensaje a través del correo electrónico del "nuevo" servicio de Presidencia del Gobierno. No guardo copia, pero decía algo así: "Señor Aznar: somos estudiantes de Cornellà, en nuestro instituto no tenemos acceso a Internet. La verdad es que apenas tenemos un ordenador que funcione decentemente. Nos gusta Internet. Nos permite la posibilidad de elegir, de buscar, de ver, de explicar a otros jóvenes del mundo lo que hacemos, el porqué y cómo lo hacemos. Nos permite conocer directamente, sin intermediarios, lo que hacen otros jóvenes, lo que opinan los estudiantes bosnios, serbios y croatas, por ejemplo, o de Barakaldo, y nos gusta que sean directamente ellos quienes nos lo digan y no a través de unos medios de comunicación que en muchos casos no sabemos qué intereses esconden, -bueno usted seguro que lo sabe-. Que seamos un centro público no ha de significar que no tengamos los medios necesarios. Ustedes hablan del futuro; hablan de la necesidad de garantizar el acceso gratuito al fútbol televisado, eso a nosotros nos dice poco. Mire señor Aznar, sabemos que Internet y las nuevas tecnologías de la información van a ser una parte importante de nuestro futuro, nos dediquemos a la mecánica, la medicina o la construcción, y no queremos perderlo. Dedíquele a eso, por favor, tanto interés como al fútbol televisado. Atentamente, unos estudiantes de Cornellà". Los chicos no sabían si dirigir el mensaje a Pujol o Aznar, pero "como son amigos, tanto da", decían. Ese día, en Madrid y en Cornellà, aparecían dos expresiones de una de las grandes paradojas de la sociedad de la información: el uso final de Internet y las nuevas tecnologías.

Vicenç Badenes

Una televisión domesticada

El nombramiento del nuevo director general de Radiotelevisión Española ha causado una gran polémica. Fernando López Amor es amigo personal del señor Aznar y era diputado del PP. Hasta ahora ningún director había sido un *comisario político*. Pero el nombramiento ha causado mayor sorpresa porque en la campaña electoral el Sr. Aznar había prometido nombrar para la dirección del ente a una persona *independiente y de prestigio*. Pero lo más grave del nombramiento de López Amor es que es una persona *sin escrúpulos*: había sido condenado por abuso de poder ya que investigó datos fiscales secretos de un concejal del CDS en el Ayuntamiento de Madrid. Además de esta polémica actuación, ha tenido otras de características similares.

Está claro que el papel del nuevo director es ser *la voz de su amo*. Y todo esto cuando asistimos al conflicto de gran trascendencia sobre las nuevas tecnologías de comunicación y, en especial, en relación con las famosas plataformas digitales en las que el Sr. Álvarez Cascos quiere tener un control total y eliminar a todo aquel que no se doblegue a sus dictados. Para eso se ha aliado, sorprendentemente, con el grupo mexicano Televisa.

Todo el Gobierno ha centrado su actividad en defender el fútbol y en su control. Mientras tanto, nos encontramos

con el hecho de que la sanidad y la enseñanza pública son temas secundarios, que parece que no interesen a este Gobierno.

4 millones para promocionar una entrevista a Aznar

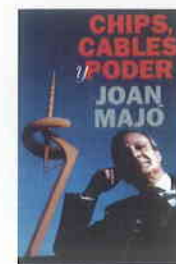
Radiotelevisión Española se gastó 3.934.198 de pesetas en promocionar la realización de una entrevista al presidente del Gobierno José María Aznar el pasado 15 de enero en el programa *Los desayunos de Radio 1*.

Es cierto que el Sr. Aznar no despierta ningún interés por el contenido de sus comentarios en las entrevistas. Parece exagerado gastarse esta cantidad de dinero público para levantar unas expectativas que luego quedan defraudadas.

En los dos primeros meses de 1997 Radiotelevisión Española se gastó en publicidad de autopromoción un total de 333 millones de pesetas públicas. A pesar de ello, TVE cada día va perdiendo audiencia. El pasado mes de marzo el Telediario 1 perdió ocho puntos, el Telediario 2 perdió dos puntos. Sin duda no es por falta de publicidad, sino más bien por la manipulación y el sectarismo que aplican cada día, lo que produce un descrédito diario para aquellos buenos profesionales que ya han demostrado que pueden hacer su trabajo con rigor.

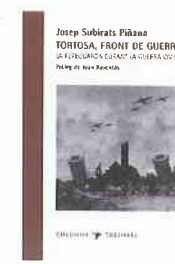
LECTURA

per Jaume Sobrequés

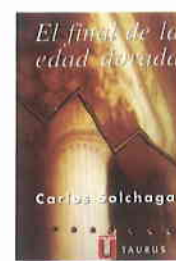
Joan MAJÓ, *Chips, cables y poder. La clase dominante en el siglo XXI*. Barcelona, Planeta, 1997, 236 pàg.

El llibre de Joan Majó, enginyer industrial i ex-ministre d'Indústria del Govern socialista, constitueix una suggerent reflexió sobre l'impacte de les noves tecnologies en l'àmbit de la comunicació i les seves conseqüències en el terreny empresarial, social i ideològic. El caràcter pedagògic del llibre i el to profundament humanista del seu autor fan que aquesta obra superi la dificultat que suposa per a un lector no especialitzat endinsar-se en el complex món tecnològic del qual parla Joan Majó. No es tracta, però, només d'un llibre d'anàlisi de la realitat actual i de prospectiva d'allò que serà el futur tecnològic, sinó que l'autor fa un seguit de propostes concretes, que, a ben segur, serviran de base per a un debat rigorós sobre les polítiques comunicacionals del segle XXI. Es tracta, doncs, d'un llibre bàsic per a tots aquells que s'interessin per una qüestió tan vital com és la de la comunicació de masses als nostres dies.

Josep SUBIRATS *PINANA, Tortosa, front de guerra. La rera-guarda durant la Guerra Civil*. Pròleg de Joan Raventós. Barcelona, Columna-Tresmall, 1966, 262 pàg.

Josep Subirats, exsenador socialista i ex-conseller del Tribunal de Comptes d'Espanya i del Tribunal de Comptes Europeu, fa en aquest llibre un relat minuciós del que succeí a Tortosa durant la Guerra Civil (1936-1939). Es fonamenta en la consulta de les fonts documentals de l'època, en especial de la premsa publicada a aquella població, i en les experiències viscudes en la seva joventut, quan Subirats era director del diari republicà *El Poble*. Les referències constants als grans esdeveniments d'aquells anys converteixen aquest llibre en un autèntic relat de la història general de la contesa fratricida que visqué el país entre 1936 i 1939. Es tracta d'una obra essencial per a conèixer com visqueren en realitat la guerra algunes poblacions catalanes de la rera-guarda.

Carlos SOLCHAGA, *El final de la edad dorada*. Madrid, Taurus, 1997, 399 pàg.

Carlos Solchaga, ex-ministre d'Indústria i Energia (1982-1985) i d'Economia i Finances (1985-1993) en el Govern presidit per Felipe González, fa, en aquest llibre, un estudi acadèmic -refusa de manera explícita donar a la seva obra un to de memòries personals- de la realitat econòmica espanyola entre 1985 i 1993, si bé no manquen reflexions que es fonamenten en un marc cronològic més ample. Posa especial atenció en els canvis profunds que experimenta durant aquells anys la vida econòmica mundial i espanyola i, de manera especial, en la crisi del paradigma socialdemòcrata. Dedic capítols especials al comerç i a la indústria, a la inflació, a la desocupació, a la política monetària i a la política fiscal i pressupostària. És un llibre bàsic per a qui s'interessi per aprofundir en el coneixement de la realitat econòmica espanyola dels darrers anys i per a qui vulgui entendre les íntimes relacions existents entre vida econòmica i acció de govern.

David BALLESTER I MUÑOZ, *Marginalitats i hegemònies: La UGT de Catalunya (1888-1936)*. De la fundació a la II República. Pròleg de Pere Gabriel. Barcelona, Columna-Fundació Comaposada, 1996, 264 p.

Estudi científic basat en una documentació bastant exhaustiva sobre l'actuació sindical de la UGT a Catalunya en els anys vint i trenta d'aquest segle. Encara que es refereix de manera especial al període que va de 1922 a 1939, l'autor estudia també l'evolució de la UGT entre la seva fundació, a Barcelona, el 1888, i el 1922. El llibre de Ballester contribueix a matisar la tradicional afirmació que el sindicalisme socialista havia estat pràcticament absent en el moviment obrer català anterior a l'època republicana, sense negar, és clar, el gran predomini que tingué en aquells anys l'anarcosindicalisme. Aquest magnífic llibre de Ballester s'ha de considerar en certa manera pioner en el panorama historiogràfic català orientat, en els darrers anys, cap a l'estudi del sindicalisme majoritari.

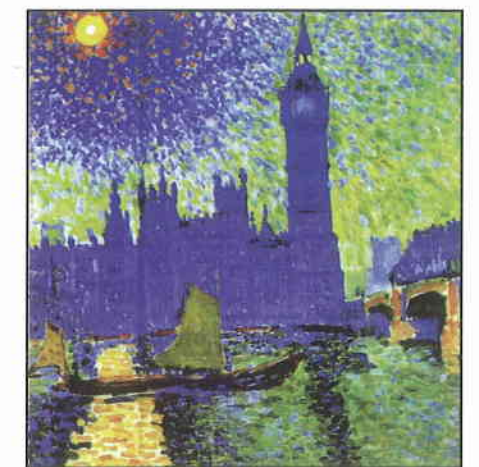
MÚSICA

Maria del Mar BONET. *El Cor del Temps*. Nou disc que es presentarà el proper 23 d'abril al Palau Sant Jordi de Barcelona.

La cantant mallorquina celebrarà els seus 30 anys de trajectòria musical amb un concert commemoratiu que comptarà també amb les actuacions dels cantautors Lluís Llach i Joan Manuel Serrat, entre d'altres.

ART

André DERAÏN. *Museu Picasso de Barcelona (C/Montcada, 15-19) fins al 29 de juny*.

Nuevo intento de rehabilitar la figura de uno de los grandes artistas franceses del primer tercio del siglo XX (Chatou, 1880-Garches, 1954). Exposición excepcional que incluye óleos, esculturas, dibujos y grabados de las diferentes tendencias artísticas vividas por Derain: fauvismo, cubismo, impresionismo,...

Una buena oportunidad para conocer uno de los grandes amigos de Picasso y Matisse y un excelente pintor.

Mayte Martín:

“Me siento libre como artista”

De soleás, seguidillas, bulerías y otros palos, Mayte Martín es la reina. Esta barcelonesa de rizo corto y miras largas ama el flamenco como la libertad que inspira su cante. Era pequeña cuando Pepe Marchena y Pastora Pavón y se ha hecho grande a golpe de quejíos, martinetes y alegrías. La misma alegría con que exhibe su independencia, su progresismo, su sentimiento.

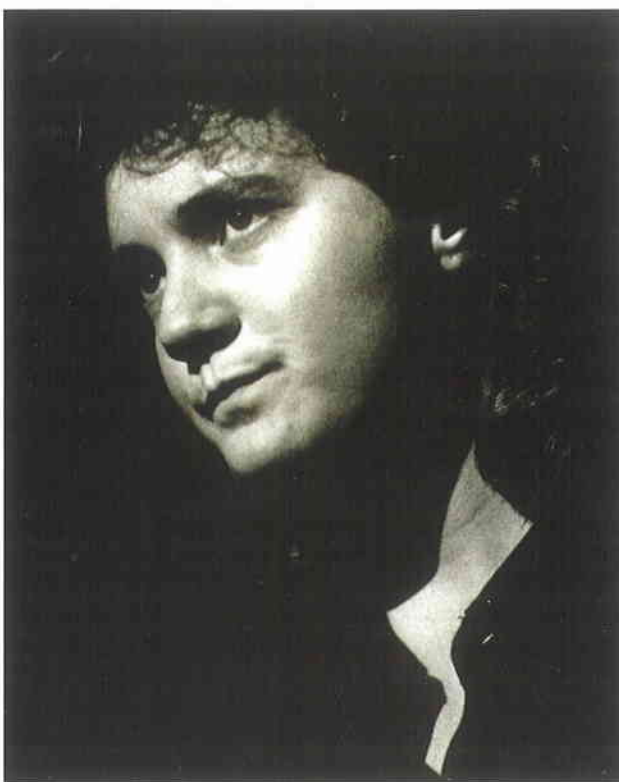
Mayte Martín ha creado, con talento y constancia, su propio lugar en el mundo del flamenco. No en vano, tiene en su haber dos de los premios más importantes del género: el de Córdoba y el de la Unión. Nacida hace 31 años en Poble Sec, Mayte Martín ha pasado los dos últimos años en Santa Coloma de Gramanet, ha conocido a su alcaldesa **una mujer guay, muy abierta**, dice- y desde su actual domicilio en el Eixample continúa reivindicando en silencio los espacios de libertad que requiere su talento. Y es que Mayte Martín no está dispuesta a renunciar a nada que la permita expresarse.

¿En algún momento le ha preocupado que su imagen y forma de vida no cumpliera con los “cánones flamencos”?

No, yo creo que el flamenco es una música y que por lo tanto no conlleva ningún tipo de vida especial. No se tiene porque sentir, ni vestirse ni comportarse de una determinada manera. Es una música y no tiene nada que ver con lo demás.

¿Cómo despertó en usted el interés por el flamenco?

Pues a través de mi padre, a él le gusta-

ba el flamenco y era la música que yo escuchaba en casa.

¿El flamenco es sólo sentimiento?

Es correcto asociar el flamenco al sentimiento. En general, todas las músicas y todo el arte está asociado al sentimiento, sino no es arte. Lo que pasa es que tiene su técnica y evidentemente cuando aprendes, pues aprendes la técnica y aprendes cómo son los ritmos. A mi me preocupan muchas cosas cuando canto flamenco, me preocupa afinar bien y otras cosas que yo no sé si también preocupan al resto de los cantaores flamencos. Tal vez piensan que eso le resta frescura. Yo creo que no, yo pienso que un

cantaor de flamenco que afine bien y que tenga una buena técnica de dominio de la voz y sea meticuloso a la hora de cantar no le resta naturalidad al arte. Lo que pasa es que a veces parece estar reñida una cosa con la otra, pero en el flamenco, como en todas las artes, hay que buscar la forma de transmitir las cosas y hay que cuidar la estética.

Y sus aportaciones, ¿siempre han sido bien recibidas?

Yo ahora me siento a salvo de este tema, en la época en que me presentaba a concursos y tenía que vérmelas directamente con esa gente, no me sentía tan libre como artista como me siento ahora. Yo cantaba y lo hacía un poco dentro de ese juego, tal y como se tenía que hacer. Ha sido después cuando he descubierto que hacer las cosas de la misma manera que las han hecho los demás no es del todo gratificante, no es poner en el fondo muchas cosas tuyas, es andar muy limitada. Pero creo que es lógico lo que he hecho porque son épocas que hay que pasar y hay que imitar para partir de algún sitio y coger todos los datos para formarte tu propia idea de las cosas.

A finales del 96 se editó el disco Free Boleros en el que Tete Montoliu y usted interpretan doce clásicos de siempre, ¿cómo han acogido esta vertiente suya los flamencos más puristas?

Pues habrá de todo, pero una cosa es cierta: hacer un disco de boleros no me convierte ni en mejor ni en peor cantadora de flamenco. Yo entiendo que haya gente a la que no le guste esta faceta mía, pero comparar una cosa con la otra me parece un error.

¿Cree que el flamenco es un género minoritario?

Bueno eso se sabrá cuando todo el mundo tenga acceso al flamenco y se sepa si a la gente le gusta o no. Hasta ahora no ha sido muy accesible, ha estado muy encerrado en unos circuitos concretos. Hasta que todo esto no cambie y la gente pueda ver “buenos conciertos”, no sabremos hasta que punto el flamenco es minoritario.